

The Holy See

CONSTITUTIO APOSTOLICA* **SACRAM UNCTIONEM INFIRMORUM** De Sacramento Unctionis

Infirmitatis PAULUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM Sacram unctionem Infirmitatis unum esse e Septem Sacramentis Novi Testamenti profitetur et docet Ecclesia Catholica, a Christo Domino nostro institutum, « apud Marcum quidem insinuatam (Mc 6, 13), per Iacobum autem Apostolum ac Domini fratrem fidelibus commendatam ac promulgatam. *Infirmitatur, inquit, quis in vobis? Inducat presbyteros Ecclesiae, et orent super eum, ungentes eum oleo in nomine Domini; et oratio fidei salvabit infirmum, et alleviabit eum Dominus; et si in peccatis sit, dimittentur ei (Iac 5, 14-15)*» (CONC. TRID., Sess. XIV, *De extr. unct.*, cap. I (cf *ibid.* can. 1): CT VII, 1, 355-356; Denz.-Schön. 1965, 1716).

Unctionis Infirmitatis iam ab antiquis temporibus habentur testimonia in Traditione Ecclesiae, praesertim liturgica, tum in Oriente tum in Occidente. Specialiter sunt memorandae Epistula, quam Innocentius I, Decessor Noster, ad Decentium Episcopum Eugubinum conscripsit (Epist. *Si Instituta Ecclesiastica*, cap. 8: PL 20, 559-561; Denz.-Schön. 216), necnon venerabilis illa oratio ad benedicendum Oleum Infirmitatis adhibita: «Emitte, Domine, Spiritum Sanctum tuum Paraclitum», in Precem Eucharisticam inserta (*Liber Sacramentorum Romanae Ecclesiae Ordinis Anni Circuii*, ed. L. C. MOHLBERG (*Rerum Ecclesiasticarum Documenta, Fontes, IV*), Roma 1960, p. 61: *Le Sacramentaire Grégorien*, ed. J. DESHUSSES (*Spicilegium Friburgense*, 16), Fribourg 1971, p. 172; cf *La Tradition Apostolique de Saint-Hippolyte*, ed. B. BOTTE (*Liturgiewissenschaftliche Quellen und Forschungen*, 39), Münster in W. 1963, pp. 18-19; *Le Grand Euchologe du Monastère Blanc*, ed. E. LANNE (*Patrologia Orientalis XXVIII*, 2), Paris 1958, pp. 392-395) et hucusque in Pontificali Romano servata (Cf *Pontificale Romanum: Ordo benedicendi Oleum Catechumenorum et Infirmitatis et conficiendi Crisma*, Città del Vaticano 1971, pp. 11-12).

Decursu autem saeculorum in Traditione liturgica pressius definiebantur, vario quidem modo, eae partes corporis infirmi, quae sacro Oleo essent ungentae, adiectis pluribus formulis ad unctionis oratione comitandas, quae in libris ritualibus variarum Ecclesiarum continentur. In Ecclesia autem Romana medio aevo consuetudo invaluit ungenti infirmos in locis sensuum, adhibita formula: «Per istam sanctam Unctionem, et suam piissimam misericordiam, indulgent tibi Dominus quicquid deliquisti», unicuique sensui aptata (Cf M. ANDRIEU, *Le Pontifical Romain au Moyen-Age*, t. 1, *Le Pontifical Romain du XIIIe siècle (Studi e Testi, 86)*, Città del Vaticano 1938, pp. 267-268; t. 2, *Le Pontifical de la Curie Romaine au XIIIe siècle (Studi e Testi, 87)*, Città del Vaticano 1940, pp. 491-492).

Praeterea doctrina de Sacra Unctione exponitur in documentis Conciliorum Oecumenicorum, Florentini scilicet, Tridentini praesertim et Vaticani II.

Postquam Concilium Florentinum descripsit elementa essentialia Unctionis infirmorum (*Decr. pro Armeniis*, G. HOFMANN, *Conc. Florent.*, I-II, p. 130; Denz-Schön. 1324s.), Concilium Tridentinum divinam eiusdem institutionem declaravit et ea quae de Sacra Unctione in Epistula Beati Iacobi traduntur enucleavit, praesertim quoad rem et effectus sacramenti: «Res etenim haec gratia est Spiritus Sancti, cuius unctio delicta, si quae sint adhuc expianda, ac peccati reliquias abstergit, et aegroti animam alleviat et confirmat, magnam in eo divinae misericordiae fiduciam excitando, qua infirmus sublevatus et morbi incommoda ac labores levius fert, et tentationibus daemonis *calcaneo insidiantis* (*Gn 3, 15*) facilius resistit, et sanitatem corporis interdum, ubi saluti animae expedierit, consequitur» (CONC. TRID., Sess. XIV, *De extr. unct.*, cap. II: CT VII, 1, 356; Denz.-Schön. 1696). Pronuntiavit insuper Sancta Synodus illis verbis Apostoli haud obscure edici «hanc unctionem infirmis adhibendam, illis vero praesertim, qui tam periculose decumbunt, ut in exitu vitae constitute videantur, unde et sacramentum exeuntium nuncupatur» (*Ibid.*, cap. III: CT, *ibid.*; Denz-Schön. 1698). Denique ad proprium ministrum quod attinet, declaravit eum esse presbyterum (*Ibid.*, cap. III, can. 4: CT, *ibid.*; Denz.-Schön. 1697, 1719).

Concilium vero Vaticanum II haec ulterius habet: «"Extrema Unctio", quae etiam et melius "Unctio infirmorum" vocari potest, non est Sacramentum eorum tantum qui in extremo vitae discrimine versantur. Proinde tempus opportunum eam recipiendi iam certe habetur cum fidelis incipit esse in periculo mortis propter infirmitatem vel senium» (CONC. VAT. II, Const. de S. Liturgia *Sacrosanctum Concilium*, 73: AAS 56 (1964), pp. 118-119): Ad sollicitudinem autem totius Ecclesiae usum huius Sacramenti pertinere his verbis ostenditur: «Sacra infirmorum unctione atque oratione presbyterorum Ecclesia tota aegrotantes Domino patienti et glorificato commendat, ut eos alleviet et salvet (cf *Iac 5, 14-16*), immo eos hortatur ut sese Christi passioni et morti libere sociantes (cf *Rom 8, 17; Col 1, 24; 2 Tim 2, 11-12; 1 Pt 4, 13*), ad bonum Populi Dei conferant» (*Ibid.*, Const. dogm. de Ecclesia *Lumen gentium*, 11: AAS 57 (1965), p. 15).

Quae omnia prae oculis habenda erant in ritu Sacrae Unctionis ita recognoscendo, ut quae essent mutationibus obnoxia, ad nostrae aetatis condiciones melius accommodarentur (Cf CONC. VAT. II, Const. de S. Liturgia *Sacrosanctum Concilium*, 1: AAS 56 (1964), p. 97).

Formulam sacramentalem ita mutare censuimus ut, verbis Iacobi relatis, effectus sacramentales satius exprimerentur.

Cum autem oleum olivarum, quod hucusque ad valorem Sacramenti conficiendi praescribatur, in nonnullis regionibus deficiat vel difficile comparetur, decrevimus, petentibus pluribus Episcopis, ut, pro opportunitate, etiam aliud oleum in posterum adhiberi possit, quod tamen e plantis sit expressum, utpote oleo ex oliva similium.

Ad numerum unctionum et ad membra unguenda quod attinet, opportunum visum est ritum simpliciorum reddere.

Quapropter, cum haec cognitio in quibusdam rebus ipsum etiam ritum sacramentalem tangat, Auctoritate Nostra Apostolica constituimus, ut ea, quae sequuntur, in Ritu Latino in posterum serventur:

SACRAMENTUM UNCTIONIS INFIRMORUM CONFERTUR INFIRMIS PERICULOSE AEGROTANTIBUS, EOS LINIENDO IN FRONTE ET IN MANIBUS OLEO OLIVARUM AUT, PRO OPPORTUNITATE, ALIO OLEO E PLANTIS, RITE BENEDICTO, HAEC VERBA, UNA TANTUM VICE, PROFERENDO: «PER ISTAM SANCTAM UNCTIONEM ET SUAM PISSIMAM MISERICORDIAM ADIUVET TE DOMINUS GRATIA SPIRITUS SANCTI, UT A PECCATIS

LIBERATUM TE SALVET ATQUE PROPITIUS ALLEVET».

In casu tamen necessitates, sufficit, ut peragatur unica unctio in fronte vel, propter peculiarem infirmi condicionem, in alia parte corporis aptiore, integra formula prolata.

Hoc Sacramentum iterari potest, si infirmus, post susceptam Unctionem, convaluerit et rursus in morbum inciderit, aut si, eadem infirmitate perdurante, discrimen gravius fiat.

His de essentiali Sacramenti Unctionis infirmorum ritu statutes ac declaratis, *Ordinem etiam Unctionis infirmorum eorumque pastoralis curae*, a Sacra Congregatione pro Cultu Divino recognitum, Nos Apostolica Nostra Auctoritate approbamus, simul, si casus fert, derogando praescriptis Codicibus Iuris Canonici aliisque legibus hucusque vigentibus, vel illa abrogando, ceteris vero praescriptis et legibus, quae eodem Ordine nec abrogantur nec mutantur, validis ac firmis manentibus. Cuius Ordinis, novam formam continentis, editio Latina, statim ac prodierit, editiones vero vulgares, a Conferentiis Episcopalibus apparatus et ab Apostolica Sede confirmatae, die quae a singulis eiusmodi Conferentiis statuatur, vigere incipient; vetus autem Ordo usque ad 31 diem menses Decembris anni 1973 potest adhiberi. A die tamen 1 Ianuarii 1974 novo tantum Ordine omnibus, ad quos pertinet, erit utendum.

Nostra haec statuta et praescripta in Ritu Latino firma et efficacia esse et fore volumus, non obstantibus, quatenus opus sit, Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis a Decessoribus Nostris editis, ceterisque praescriptionibus etiam peculiari mentione dignis.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die xxx mensis Novembris anno MCMLXXII, Pontificatus Nostri decimo.

PAULUS PP. VI

* AAS 65 (1973), pp. 5-9